

Aquesta és la història d'un vailet si fa no fa com vosaltres, ardit, il·lusionat per les coses boniques i tot allò que és viu i lliure. L'aigua de la mar, els vents que somouen els arbres, els animallets amics, les persones que us donen la mà.

El vailet, en Romà, que així li deien, vivia en un gran pis en una gran ciutat en un gran país. De la finestra estant veïan tot de teulats, tot de terrats, tot d'antenes de televisió, i, a baix, com formigues menudíssimes, les corrues dels automòbils. Però no veïa cap ocell.

I escoltava les músiques de la ràdio, i el zum-zum de l'ascensor, i el brogit de la circulació, i el xiulet dels urbans, i el tro d'un tren llunyà. Però no sentia cantar els ocells.

I en Romà, ja és hora que us ho digui, desitjava més que cap altra cosa en la vida, tenir un ocell. Un ocell ben seu, no pas tancat, que bé prou ho estava ell, de tancat, en aquell gran pis, en aquella gran ciutat en aquell gran país. Ell volia un ocell que li fes companyia, que sortís amb ell a passejar, que volés al seu entorn i que vingués en cridar -lo. Els seus pares li deien que era difícil de trobar un ocell, perquè en quedaven pocs: els insecticides i els fums de les ciutats els havien fet fugir cap a les muntanyes i els estanys i les planes immenses dels continents per explorar.

- Anem, doncs, a les muntanyes, als estanys, a les planes llunyanes, proposava en Romà.

Peró els seus pares, de tan enfeïnats que estaven, no trobaven mai el moment de dur-lo a veure els ocells. I encara que hi haguessin anat, com l'haurien pogut atrapar i fer-li entendre que calia que es quedés al costat d'en Romà ?

A dos terrats de distància de la casa d'en Romà hi vivia un home que ocupava una barraca al capdamunt de la casa. Aquest home sortia cada dia al carrer i tocava una flauteta i la gent li ~~mirava~~ posava unes monedes a la gorra que ell havia deixada a terra, no pas per fer-li caritat, sinó perquè ell tocava molt bé i la gent sabia agrair que entre el batibull les presses i el brogit del carrer s'elevessin de tant en tant aquells refilets. Eren talment com el cant d'un ocell.

- Què et passa ? -li demanà l'home de la flauta una tarda que va veure en Romà a la finestra, amb un llibre a les mans, un llibre ple de dibuixos d'ocells.

El nen va encongir-se d'espatlles.

- No ho sé. Més ben dit, si que ho sé. Voldria un ocell, un ocell de veritat.

- Ui, minyó, no n'és poc, de complicat, això que demanes. Per a trobar ocells hauries d'anar molt lluny. Jo m'aconsola de no veure'n tocant la flauta i afigurant-me que els sento.

- He escoltat alguna vegada la teva música als vespres,-va dir en Romà-
i trobo que ho fas molt bé.

- Gràcies, xicot,-va fer l'home.

I es va posar a tocar la flauta per tal de complaure en Romà.

- I amb un ocell de paper ,no faries ...? -féu al cap d'una mica.

En Romà quedà sorprès.

- Un ocell de paper ? Però un ocell de paper no és de veritat.

- Ja en parlariem,d'això,-retopà l'home. Provem-ho ?

- Es que tu saps fer ocells de paper ?

☉ Ben cert que si. Espera'm .

I,amb molta agilitat,l'home de la flauta saltà un terrat, un altre,
passà de puntetes una balustrada i es ficà al pis d'en Romà.

Es tragué la flauta de la butxaca i tocà una altra mica.

- Has sentit el refilet ? L'ocell de paper ja és a la vora !

En Romà, engrescat, corregué a buscar un paper ben gros i de ~~mm~~ color
blanc.

- M'agraden blancs,-va dir. Que es destaquin,com un crit, en el cel blau.

- Ben dit, Vejam

L'home va asseure's i posant el paper sobre una tauleta començà a
fer-hi plecs i replecs. En Romà s'ho mirava encisat.

- Li posarje, de nom, Floquet,-va fer.

- Em penso que aquest nom li agradarà, tu.

L'ocell aviat va estar fet. Tenia un posat tot ~~mpmmpmmpmmp~~ tibat, com si estigués orgullós d'estrenar realitat. Les potes estirades, el bec desafiador semblava voler dir : On és el cel, que vull volar ?

En Romà agafà l'ocell i va amanyagar-lo.

- Hola, Floquet,-va dir. Em vols per amic ?

- Serà millor que li lliguis un fil, si no vols perdre'l.

- Oh, però jo no el vull, lligat .

- No m'entens. Es de paper, però tu el vols fer volar. Doncs, posa-li un fil a l'ala i fes-li fer cercles al teu voltant.

En Romà obeï. Quina vida prenia l'ocell, amb lesseves volades. Semblava un colom enderiat a encerclar una i altra volta el colomar.

L'home tornà a enfilar la música amb la flauta. L'ocell va quedar-se quiet sobre un prestatge, com si escoltés.

Quan la música es f;eu fêu més viva, l'ocell tornà a volar entorn d'en Romà i entorn de l'home.

En aquell moment, es va tancar una porta sobtadament -pum !- i en Romà tingué un ensurt i va deixar anar el fil, i, empès per la força ~~mm~~ del seu giragonsar l'ocell sortí per la finestra.

El flavioler i en Romà es van quedar com encarcerats, com si de pedra fossin. Després, reaccionant, correueren a la finestra. Miraren en totes direccions, amunt, avall, sense veure més que el formigueig del carrer, el bosc d'antenes de televisió i el lluyenteig d'alguna finestra que es tancava o s'obria en qualsevol de les cases del carrer.

- S'ha ...per...dut...-va dir, sense veu, en Romà.

- NO ! Mira'l !

L'Home havia senyalat amb el dit.

A mig aire, sospès en vol planejant, podia afigurar-se el floquet, talment el seu nom deia, com un floc de neu contra el gris del món de baix.

- Que torni, que torni ! -cridava en Romà.

- Floquet ! -repètia, entre el xiular dels urbans i les frenades dels autobusos.

- Ha sortit amb molta força, minyó, molt serà que no vagi a parar qui sap on.

- I si cau al carrer ? Semblava molt tafanar, mentre volejava al meu voltant. Potser voldrà veure què són aquestes coses que van tan de pressa a baix de tot i caurà sota les rodes dels cotxes.

- De moment, no temis.

Una dona que espolsava uns llençols en un pis de més avall fa ver

un bon corrent d'aire i l'ocell tornà a remuntar el vol. Ja el veien més prop.

- Floquet, menut, psit, psit ! -cridava en Romà.

- Tocaré la flauta, -féu l'home.

Però la música quedà ofegada per l'estridència d'una locomotora en una estació veïna.

L'ocell de paper tornava a planejar avall, avall.

En una galeria hi havia un avi que llegia el diari. Tot d'una va sentir una nosa a la vora, una petita ombra, que era la de l'ocell, i, separant la mà del diari, clavà una intenció de bufetada a l'ocell. Aquell corrent d'aire sobtat féu que el Floquet tornés a pujar una mica. Les dones sortien a les finestres i balcons.

- Què és això ? Quina bèstia més estranya. Porta l'insecticida !

L'ocell, que rebia els bufaruts de les finestres que s'obrien i es tancaven, de la roba que s'espolsava, dels cotxes que passaven veloçment, pujava i baixava com un boig.

Van sentir una veu que deia, ensota mateix d'on ells eren.

- Ja ho adobaré jo, això.

Era el veí més malhumorat de tot el barri, un home malcarat, que sempre remugava i que feia fora la gent a cops de colze.

Va sortir a la seva finestra amb una escopeta d'aire comprimit.

- No li dispareu ! Es inofensiu ! -cridà el flautista.

... diferents pisos també hav

... aquell espectacle .

- ts teu ? -li preguntaven a en Romà.

- Si : és diu Floquet.

- Què bé vola !

- M'hi deixaràs jugar ?

- Ningú no hi jugarà , -va dir l'home de l'escopeta. I ja l'estava apuntant. Per un moment, en Romà va veure l'ocell ja esplomissat, desfet, cremat i gairebé rostit .

- Ajudeu-me ! -demanà amb un esgarip.

I to tsels nens i nenes van comprendre què volia dir. Es van posar a bufar enlaire, enlaire, amb els caps decantats, amb tanta força com van poder.

I el Floquet anà pujant, pujant, lentament, segurament, fent esses. L'home malcarat apuntava ací mmm i allà sense tenir mai l'objectiu quiet.

- No tenim més bufera ! -van dir els nens i nenes dels pisos baixos.

Al carrer la circulació s'havia aturat. Tothom badoquejava mirant enlaire. Els semàfors s'havien posat miraculosament tots en vermell.

- Què farem, ara ? -digué en Romà. Els nens no tenen més bufera.

- No t'amoïnis. Em queda la flauta. Ara, al carrer, hi ha silenci .

El flabioler començà a tocar. L'ocell, insensiblement, va acostar-

se a la finestra d'en Romà i, acompanyat de la música de la flauta, entrà dins la casa.

- Visca ! -cridaren tots els nens i nenes, recuperant un moment la bufera que havien perduda .

-Tancaré la finestra -va dir tot seguit, en Romà.

L'home de la flauta aixecà una mà.

- No ho facis. Amb l'ocell has de jugar net. Ell ha fet el que ha pogut per tornar. Deixa-li la finestra oberta.

- Vols dir ? I si un altre cop de vent se me l'emporta un camí més ?

- Oh...-va dir l'home de la flauta. Si tu te l'estimes prou, no hi haurà cap de vent prou fort per separar-vos.

L'ocell tornava a ésser al prestatge. Semblava mirar a tot arreu i enllac.

- Qué li donaré per menjar ? -mmmàm demanà en Romà.

- Bones paraules.

- I per postres ?

- Ja vindré jo amb la flauta.

- Tens raó, -féu en Romà. I anà a tocar l'esquena de l'ocell. I fins li va semblar que estava calenta, tèbia, viva.

Quan va girar-se al cap d'un moment, l'home de la flauta tornava a ésser al seu terrat, tocant la flauta. I com un eco, molt fluix, dels plecs del paper de l'ocell, en sortia un piu, bliu, piu, bliu.